

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtrum Christus sit vnus, vel duo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

cundum suum esse simpliciter, atque adeo secundum esse diuinum.

Soluntur
rationes
Scoti,

Nec contra hanc explicationem vrgent rationes Scoti, quod scilicet Christus factus sit homo; atqui fieri hominem est fieri simpliciter; ergo dici potest, *Christus factus est*; & proinde dici potest, *Christus incepit esse*.

Resp. concessa maiore distinguendo minorem: si enim fieri simpliciter sumatur prout idem est quod fieri substantialiter, seu acquirere esse substantiale, conceditur: quia suppositum Christi acquisiuit in tempore esse substantiale hominis per coniunctionem humanitatis cum persona diuina. si verò per fieri simpliciter intelligatur quod res absolute fiat, negatur minor vniuersaliter sumpta; cum enim suppositum Christi simpliciter fuerit antequam illi vniueretur natura humana, Christum fieri hominem non est fieri simpliciter, atque adeo ex eo quod incepit esse homo, non potest dici sine addito quod incepit esse.

Argumenta
quædam
contra Scotum
non concludunt,

Notandum tamen quod contra propositionem in sensu Scoti acceptam non vrgent varia que opponuntur; vt quod ex ea sequeretur posse dici filium Dei incipere; id enim nullo modo sequitur, cum a sensu formali procedatur ad materiallem: nam vt ostensum est iuxta Scotum in illa propositione, *Christus incepit esse*, Christus accipitur formaliter pro composito ex diuina persona & natura humana, vel saltem non designat suppositum quomodocumque, sed peculiariter subsistens in vtraque natura, in consequente verò filius Dei sumitur planè materialiter.

ARTICVLVS X.

Vtrum hæc sit vera, Christus vt homo est creatura?

AFFIRMAT. patet ex notatis art. 8.

ARTICVLVS XI.

Vtrum hæc sit vera, Christus secundum quod homo est Deus?

86.

RESPONDET sub distinctione: si enim particula, *secundum quod*, vel *in quantum*, reduplicet suppositum, est vera: si verò reduplicet naturam, est falsa. vbi tamen

In rigore
est falsa.

Aduerte propriè & in rigore esse falsam, quia in proprietate sermonis solet reduplicare naturam, & terminus illam subsequens solet accipere formaliter, & designare causam vel naturam secundum quam prædicatum propositionis conueniat subiecto: falsum autem est quod Christus secundum naturam humanam sit Deus, siue quod conueniat ei diuinitas ex eo quod habeat naturam humanam. Vnde falsa est propositio tam in sensu reduplicatio & particula designante causam propter quam attributum conueniat subiecto: quam sumpta specificatiue, & determinate seu designante naturam secundum quam ei conueniat quod sit Deus; quia nec humanitas est causa cur Christus sit Deus, nec Christo secundum naturam humanam conuenit esse Deum.

87.
Hæc etiam
Christus secundum
quod est iste homo,
est

Aduerte S. Th. responsione ad 3. sentire hanc propositionem, *Christus secundum quod est iste homo est Deus*, magis esse veram, quia pronomen, *iste*, ma-

gis trahit ad suppositum terminum, *homo*. Verum etiam magis propriè sumitur formaliter & designat indiuiduum naturæ humanæ quando ponitur post reduplicationem, & proinde propositio simpliciter est falsa.

Ex his colligi potest quod attributa vnius naturæ non possint tribui Christo cum reduplicatione alterius naturæ etiam in concreto; vnde non est vera propositio, *Christus vt Deus passus est, resurrexit, &c.* vt homo est creator, est omnipotens, est ubique; quia terminus subsequens particulam, *vt*, sumitur formaliter & designat naturam in qua & secundum quam aliquid competat Christo: falsum autem est quod Christo conueniat pati secundum diuinam naturam, item quod natura diuina sit illi ratio ob quam, passionis, falsum etiam est quod omnipotentia ei competat secundum naturam humanam.

ARTICVLVS XII.

Vtrum hæc sit vera, Christus secundum quod homo est hypostasis vel persona?

RESPONDET consimili modo distinguendo, sicut articulo præcedenti: si enim particula, *secundum quod*, reduplicet suppositum, est vera; sed hic sensus est minus proprius. si verò reduplicet naturam, potest distinguere: vel enim sumitur specificatiue determinando & specificando naturam in qua etiam illi conueniat esse personam, & hoc sensu vera est, quia Christo etiam in natura humana conuenit esse personam, est que sensus maxime proprius, vel accipitur reduplicatiue, ita vt designet naturam tãquam causam, ex cuius principiis competat Christo esse personam, & ita falsa est. Cum enim in Christo personalitas non sit creata, falsum est ex principiis naturæ humanæ ei competere rationem personæ.

Aduerte tamen 1. alio sensu particulam sumptam reduplicatiue posse reddere verum sensum, quod Christus in quantum homo sit persona; quia videlicet natura humana ex naturali sua conditione postulat esse in persona, quæcumque illa sit: vnde Christus etiam in quantum homo postulat esse persona.

Aduerte 2. hanc esse maxime propriam, *Christus vt homo est persona humana*, quia natura humana vnita Verbo est illi causa cur in ea subsistat, & per consequens subeat rationem personæ humanæ.

QUESTIO XVII.

De pertinentibus ad unitatem in Christo quantum ad esse.

ARTICVLVS I.

Vtrum Christus sit vnus vel duo?

RESPONDET quod Christus sit vnus masculinè, & vnus neutraliter. Et quidem quod sit vnus masculinè est de fide. patet ex Symbolo Nicæno & Athanasij, & habetur in varijs Concilijs, docet que communiter Patres, qui plurimi citantur à Suarez

Deus, videtur
simpliciter
falsa.

88.

Aliquo
si
vna
est
&
aliquo
non.

89.

Ista est
maxime
propria: Christus
vt homo
est persona
humana.

I.

Christus
est vnus
&
vnus.
Sym. Nic.
Athanasij.

Suarez

Suares circa presentem articulum, & Vázquez disp. 70, c. 2. Ratio est, quod sit vnum suppositum & vna persona in Christo, vnus autem masculinè sine addito designat vnitatem personæ, unde licet Pater & Filius dicantur vnus Deus, non tamen dicuntur vnus sine addito.

Quod similiter sit vnum neutraliter, non est ita certum; communius tamen traditur à Doctoribus; etque verius; quia in Christo duæ sunt naturæ inter se vnitæ vnione substantiali, ita vtinè resultarit vnum compositum per se: atqui vnum neutraliter positum sine addito potest dici de omni tali composito, vt patet in homine, leone, qui licet consent diuersis partialibus naturis, absolute tamen dicuntur vnum.

Dixi sine addito, quia cum addito, potest nomen, duo, vel plura, predicari de Christo; nam possumus dicere, in Christo sunt duæ vel plures naturæ simul, item, Christus est duo secundum ipsas naturas; & similes propositiones possunt formari, quibus potest denotari plura in Christo esse vnita.

Et ita explicandi multi Patres qui enuntiant de Christo plurale in neutro, sic potest explicari August. lib. contra Felicianum cap. 11. in fine, vt patet ex textu. Sophronius epistola quæ habetur in 6. Synodo generali actione 11. approbata actione 13. vbi etiam vocat vnum; & alij qui dicunt Christum esse aliud & aliud, quæ loquendi formæ nihil aliud volunt quam plures naturas conuenisse per vnionem ad Christum componendum, ex quo tamen non licet inferre *est duo*, per quod designatur esse plura sigillatim. Adde hanc propositionem *Christus est aliud & aliud*, propter suam ambiguitatem commodius negari.

ARTICVLVS II.

Vtrum in Christo sit tantum vnum esse?

AFFIRMAT. quæ conclusio certa est si intelligatur de esse omnino completo; natura enim humana carens propria personalitate non habet esse completum distinctum à Verbo per cuius subsistentiam subsistit, hoc constituto est

DVBIVM.

Vtrum in Christo sint plures existentie?

DUPLEX est hæc de re sententia. Prior asserit humanam naturam in Christo non habere propriam existentiam creatam, sed existere existentia increata Verbi, & proinde vnicam in Christo esse existentiam. Ita communiter Thomistæ, qui eam sententiam amplectuntur, quod existimant esse S. Th. Ad quam probandam, & ad satisfaciendum argumentis quæ in contrarium afferuntur, mirè hic philosophantur Caiet. & Med. similiter Aluarez disp. 14. concl. 3. quod videlicet existentia sit proprietas personalis primò & per se conueniens personæ, deinde ratione illius conueniens naturæ; atque ita volunt rationem personalitatis esse prioris existentiam & intimius coniungi essentię quàm existentiam, imò hanc non nisi ratione personalitatis tanquam susceptiui conuenire essentię.

Posterior sententia censet quod quemadmodum duæ sunt naturæ in Christo, ita duæ sint exi-

stentia, vna increata diuinæ naturæ, altera creata, quæ competat naturæ humanæ, & ratione illius conueniat Christo. Ita communius Theologi tam antiqui quàm recentiores, & Palud. dist. 6. q. 3. versus finem; vbi defendit non esse contrariam S. Th. quod videtur verius.

1. Quia nusquam apertè docet naturam humanam in Christo carere propria existentia; nam hic vel nihil dicit ea de re, vel contrarium indicat, quia in fine corporis colligens conclusionem ex discursu facto ait: *Sic igitur cum humana natura coniungatur Filio Dei hypostaticè vel personaliter (vt supradictum est) & non accidentaliter, consequens est quod secundum humanam naturam non adueniat sibi nouum esse personale, sed solum nona habitudo personalis ad naturam humanam, vt scilicet persona illa iam dicatur subsistere non solum secundum diuinam naturam, sed etiam secundum humanam.* Quibus verbis apertè constat S. Thom. solum negare humanitati Christi personalitatem & subsistentiam creatam, & solum negare aduenire Filio Dei nouum esse personale ratione humanitatis sibi vnitæ; & proinde indicat humanam naturam in Christo habere propriam existentiam.

Dices id non sequi; cum negando personalitatem propriam, neget etiam consequentia personalitatem, videlicet existentiam.

Resp. optimè sequi, nam seponendo disputationem de re ipsa, & solum inherendo ijs quæ tradit S. Th. non apparet vestigium quod existimaue- rit existentiam esse posteriorem personalitate, & esse illius proprietatem.

Idem S. Doctor quaest. 2. art. 6. responsione ad 2. vt soluat argumentum quo querebatur, quomodo natura humana non adueniat Filio Dei accidentaliter; respondet non aduenire vel vniri accidentaliter, quia aduenit non quasi assumpta ad vnum esse prout est natura, sicut corpus assumitur ad esse animæ, sed ad vnum esse prout est hypostasis vel persona, vbi rursus apertè docet in Christo esse quod dicitur vnum, solum esse hypostaseos & personæ, non autem existentie.

Idem quaest. 4. art. 2. & 3. dicit, *illud quod assumitur oportet præintelligi assumptioni*; igitur secundum S. Thom. natura humana debet præintelligi assumptioni, non debet autem præintelligi secundum solum esse essentia; seiunctum ab esse existentie; cum tale esse nihil sit reale, sed solum habeat esse obiectum & possibile: quod autem præintelligitur assumptioni debet præintelligi secundum esse reale; igitur natura humana præintelligitur assumptioni secundum esse existentia; sublimo: atqui natura humana in Christo habet illud idem esse secundum quod præintelligitur, & hoc intendit S. Thom. locis citatis; ergo conformiter discursui S. Thom. in prædictis locis natura humana dicenda est in Christo habere existentiam propriam creatam.

Questione de vnione Verbi incarnati art. 4. expresse tradit in Christo esse aliud esse ab esse supposito, quod esse etsi non sit esse accidentale, quia homo non predicatur accidentaliter de Filio Dei, non tamen est esse principale sui suppositi, sed secundarium. & ad 1. dicit, *esse humane nature non est esse diuine, scilicet in Christo, ex quibus patet quod censuerit prædicto loco humanitatem in Christo habere propriam existentiam: quam sententiam non patet vllibi retractasse, his præmissis de mente S. Thom. Resp. &*

Dico omnino verius est humanitatem in Christo existere

Probatur esse D. Th. ex varijs locis.

Obiectio.

Soluitur.

5.

S. Th. admittit in Christo quoddam secundarium esse.

6.